

Во съдю и величю събесътъ

мѣ И ѿвѣщѧю поношающыи ми слово, тѣкш оўповѣхъ на словеса твоа. Живота сокровище, какш Зрѣтъ мертвый, оўжасающесѧ аггли взывахъ; какш же во гробѣ заключаещесѧ бгъ;

мѣ И не ѿними ѿпустъ моихъ словесе истина до сѣла, тѣкш на съдьбы твоа оўповѣхъ. Копіемъ прободенаго спасиша го ма искапаеши, и живиши ма съ нимъ.

мѣ И сохраню законъ твой бынъ, въ вѣкъ и въ вѣкъ вѣка. Распросрѣтъ на дреѣкъ, собралъ єси человѣки: въ рѣбра же прободенъ, животочное всѣмъ ѿставлѣніе источаещи гїсе.

мѣ И хождахъ въ широтѣ, тѣкш заповѣди твои взыскахъ. Благосердѣній спасе ѿбразъетъ сграшни, и погребаєтъ тѧ тѣко мертвя благосердѣнію, и оўжасаєтъ твоегу образа сграшнаго.

мѣ И глахъ ѿ видѣніихъ твойихъ предъ цркви, и не стыдахса. Подъ землею хотѣніемъ низшедъ тѣкш мертвъ, возводиши ѿ земли къ небыимъ, ѿтъдъ падыша гїсе.

мѣ И подчахъ въ заповѣдехъ твойихъ, тѣже возлюбихъ сѣло. йще и мертвъ видѣнъ былъ єси, но живыи тѣкш бгъ возводиши ѿ земли къ небыимъ, ѿтъдъ падыша гїсе.

мѣ И воздѣнгахъ рѣцѣ мои къ заповѣдемъ твоимъ, тѣже возлюбихъ. йще и мертвъ видѣнъ былъ єси, но живъ тѣкш бгъ, оўмерщвлѣнъя человѣки ѿживилъ єси, моего оўмертвіевъ оўмертвитела.

мѣ И глаголахъ во ѿправданіихъ твойихъ. Съ радости сїня! Съ многомъ сладости! иже во адѣ наполнилъ єси, во днахъ мрачныхъ сѣтъ возсіѧвъ.

мѣ Помлени словеса твоа рабъ твоемъ, иже оўповѣніе далъ ми єси. Покланяюся сгрѣти, воспѣваю погребеніе, величаю твою державу члоколюбче, и мнже свободихъ сграстенъ глетворныхъ.

и То ма оутѣши во смиреніи моемъ, тѣкш слово твоє живи ма. На тѧ мечь ѿбнажисѧ хрѣте, и мечь крѣпкаго оубо